

Tapınak

— irem-dogan · 15 Kasım 2025

Çağlar boyu baksam gözlerine,
sonsuzluk bile utanacak.

Bir an dokunsam ellerine,
zaman teninde susacak.

Ne olur, ne olur, al içimden bu özlemi...
Başıma gelen her dert, senin hasretinden değil mi, sevgilim?
Her hatayı, her saçmalığı,
senin aşkından bir günah gibi işlemiyor muyum kaderime?

Geceler boyu, gözyaşlarım Tanrı'nın huzuruna yükseliyor.
Dualarımın sesi yankılanıyor bu boş duvarlardan artık—
Gülüşün değil.
Evim, adınla kurulmuş bir tapınak.

Her damlam, bir anımızı çiviliyor yaldızlı göğe.
Dualarımsa her gece biraz daha karartıyor ışığı.

Yine isyan bayrağını çekiyorum—
"beni onunla sına" diye yakarıyorum.
Ama nafile.

Bana dair her şey, seninle tamamlanırken...
neyle oynayabilir ki benim bu sefil ruhumu?

Dün gece, sevgilim...
Aklım kanatlanıp aşkının güneşine yükseldiğinde,
bir dua daha fısıldadım.

Yakarış mı, isyan mı bilemiyorum.
"Onu da alacaksın benden, değil mi?" diye fısıldadım.
"Yalvarırım, beni onunla sına."

Halbuki biliyorum:

Kalbim attığı andan beri
sensin benim felaketim.

İsmi bilmeden, yüzünü görmeden, tenini hissetmeden sevdim seni.
Tanrı, bir serap gibi sundu hayalinin ateşini ruhuma.
Söyledim sana—hep seni aradım, hep...
O yüce aşkının kollarına sığındım.

Kabul edemiyorum hâlâ.
Geldiğini, benim olmak istediğini,
hatta...
beni, benim seni sevdiğim gibi sevdiğini.

Ne görmüş olabilirsin ki?
Duvarlar? Maskeler?
Bir avuç yalan tebessüm?
Siyahın en koyu, en derin hali?

Bazen bunları okumanı istiyorum.
İçimde çılgınlık atan, karşında suskunca oturan bu kadını duymanı diliyorum.

Ne çare olur kelimeler?
Ruhumda görüp, hâlâ şüphe ettiğin bu aşkı...
kalem ve kağıt mı işleyecek aklına?

Yalnızca... ilk kez,
anlayamıyorum—kabul edemiyorum kaderimi.
"Neden?"
Bu soru, bu asil, bu kadim soru, benim ağdım artık.
Daha gömmeden, yasını tutuyorum.

Benden çalınan her şey, seninle geri dirildi.
Aile, sevgi, hayat ateşi ve... sarı.
Evet, çocukluğumun o masum resmi.

Ama ben lanetliyim, sevgilim.
Benim girdiğim hiçbir ev, tapınak olmadı—
hep hapis, hep mezardı.

Benim baktığım hiçbir göz, kendimi yansıtmadı—
hep silik, hep kayıptı.

Benim dokunduğum hiçbir ten, acılarımı söküp almadı—
hep yara açtı, hep kanattı.

Şimdi... nasıl inanacağım Tanrı'nın beni kabul ettiğine?

Nasıl söyleyeceğim kendime:

"Duaların kabul oldu.

Artık biri var.

Artık yalnız değilsin."

Umut.

Belki de sabır.

Evet, bunları söyleyecekler bana.

"Yaşın genç." diyecekler.

"Bu kasvete ne lüzum var?" diyecekler.

Ama hiçbiri benim gözlerimle bakmadı dünyaya.

Hiçbiri benim ruhumla yanmadı.

Ne kolay, değil mi?

"Zamanla geçer." demek.

"Alışırısın." demek.

Ya da belki de en büyük yalanları:

"Daha zamanın var." demek.

Zaman.

Seninle akan, seninle duran bir illüzyon.

Gençlik, beni hor gördükleri o meziyet.

Aşkım... işte o, varlığımın sebebi.

Bir gün, kelimelerim yankılanacak insanların yüreklerinde.

Aynı histe titreyeceğiz, bambaşka âlemlerde.

Ve sevgilim, herkes—ama herkes—tek bir isim duyacak:

Senin adını.